

[Poul Møller.]

vil medføre, at de bidrag, der skal fastsættes, vil blive fastsat lavere, end det ellers ville være tilfældet, når de ikke længere kan fradrages i den skattepligtige indkomst, som de er blevet, indtil landsskatterettens kendelse faldt i 1959. Det er i alles interesse, at børn født uden for ægteskab og skilsmissebørn får mulighed for en god uddannelse. Derfor bør der være mulighed for, at bidrag, der ydes til disse formål, pligtige bidrag fastsat af overøvrigheden, kan fradrages også for børn over 18 år. Vi har ikke kunnet trænge igennem med dette synspunkt. Man har ønsket en 18 års grænse lagt fast. Jeg tror, det kommer til at skade børnene.

Det er muligt, man i visse tilfælde kan omgå bestemmelserne — det er ikke engang nogen omgåelse, det er juridisk set helt rigtigt — ved, at man giver et bidrag til den fraskilte hustru i stedet for at give det til børnene, idet bidraget til den fraskilte hustru kan fratrækkes efter skattelovens bestemmelser. Men er der noget formål heri? Hvorfor skulle man ikke i stedet for fastslå, at de bidrag, der fastsættes af overøvrigheden til børns uddannelse efter det 18. år, kan fradrages i den skattepligtige indkomst?

Må jeg føje hertil, at overførelse af skattepligten fra den bidragspligtige til den bidragsmodtagende ikke i almindelighed vil komme til at skade den bidragsmodtagende, fordi den bidragsmodtagende normalt ikke har en indkomst af en sådan størrelse, at pågældende vil blive selvstændig skattepligtig; indtægten vil ikke komme op over den bundgrænse, der er fastsat for enlige personer. Derfor mener vi, at det var praktisk og rigtigt af uddannelsesmæssige grunde at fastslå en tilstand, hvorved disse bidrag kunne fratrækkes indtil barnets 24. år, men vi har ikke kunnet vinde gehør for det, og vi må modsætte os den skærpelse, flertallet og finansministeren foreslår.

Så meget vedrørende de enkelte forslag i ligningslovforslaget. Må jeg her, hvor vi nu for sidste gang behandler skatter, forhåbentlig da, i denne folketingssamling, erindre den højtærede finansminister om et tilsagn, han har givet i fjor, og som han har bekræftet ved førstebehandlingen af dette forslag, nemlig at man i denne samling ville fremsætte et forslag til brugsforenings-

beskatning. Nu, da denne samling snart rinder ud, ville jeg, havde jeg nær sagt, nødig se, at vi skulle til at behandle et sådant forslag fra nu af og til pinse, men jeg kan jo rigtignok ikke sige andet, end at det er meget skuffende, når man har fået tilsagn om et sådant lovforslag, der tilsigter en ligelig beskatning af privat og kooperativ virksomhed, at der så ikke sker nogen verdens ting. Det er meget skuffende, højtærede finansminister. Det kan være, at det ikke skyldes manglende vilje hos den højtærede finansminister, men manglende evne til at kunne trænge igennem med et forslag, der opfylder hans tilsagn, men jeg må gå ud fra, at når en finansminister giver folketinget et sådant tilsagn, står regeringen bag det, og derfor må jeg spørge den højtærede finansminister, hvad der er årsagen til, at det i trontalen bebudede forslag, at det flere gange her gentagne løfte om fremsættelse af et sådant forslag ikke er blevet opfyldt.

Jeg skal gøre et par bemærkninger om det forslag til dagsorden, som det ærede medlem hr. Foged har fremsat på mine og egne vegne for et øjeblik siden. Vi tror, det er uklogt, at flertallet hverken ved udskrivningslovforslagets behandling eller ved ligningslovforslagets behandling har villet behandle vore tanker, vore synspunkter vedrørende opsparingsfremmende foranstaltninger, ikke mindst når man tager i betragtning den økonomiske tilstand, landet i dag befinder sig i.

Et medlem af socialdemokratiet nævnte i tinget i går, at vi levede i økonomisk henseende i en galeanstalt, og meget rigtigt er der i dette. (*Afbrydelse*). Det radikale venstres politiske ordfører bekræfter det ved at råbe hør! Men når det er tilfældet, kan jeg sandelig ikke se, hvorfor regeringen og regeringspartierne ikke skulle være interesseret i at stemme for denne opfordring til regeringen om at udarbejde et forslag, så vi kan få forøget den private opsparring. Det er simpelt hen nødvendigt, at vi sørger for, at de lønforhøjelser, der gennemføres i denne tid, ikke giver sig voldsomme udslag i form af forbrugsstigninger og derigennem skader vor valuta-balance.

Den højtærede finansminister har jo her den samme bekymring, som vi har. Den